

Legemsbefkaidigelse eller Svagbed for bestandig eller for en Tid maa udtræde af den militære Tjeneste, tør det maasse betragtes som utvivlsomt, at Loven her nærmest har havt den egentlige Krigstjeneste som Soldat for Øie; men ifølge Udtrykkets Almindelighed maa dog Betegnelsen „den militære Tjeneste“ forstås som medindbefattende Tjenesten som Militærarbejder, saa at altsaa den Bærnepflichtige, der paa Grund af en ved Tjenestens Udførelse paadragen Legemsbefkaidigelse findes udygtig til egentlig Krigstjeneste, men tjensteddygtig som Militærarbejder, ubetinget maa erklæres for affaalet fra Afgang til Invalidsforsørgelse. Vistnok vil den, der befinder sig i nysnævnte Stilling, selv ganske bortset fra Affattelsen af § 9, i de allerfleste Tilfælde mangle Adkomst til Invalidsforsørgelse, fordi Lovens § 12, foruden den i § 9 anførte Betingelse, endvidere betinger Forsørgelsen af, at Vedkommendes Gyde til at sørge for sit og sin Familjes Underhold er svækket i væsentlig Grad ved Befkaidigelsen, en Betingelse, som i Almindelighed ikke vil findes opfyldt af den, der er anset for tjensteddygtig som Militærarbejder. Men der kan dog findes Legemsbefkaidigelse, som, uden at gjøre Vedkommende udygtig til enhver Tjeneste som Militærarbejder, under visse Forudsætninger undtagelsesvis maa erkendes for at svække hans Ehvervsevne i en væsentlig Grad, f. Ex. Tabet af en Finger for visse Klasser af Haandværkere. I slike Tilfælde at udelukke den Vedkommende fra Invalidsforsørgelse vilde ikke blot være ubilligt, men ogsaa staa i Strid med Lovens almindelige Grundsatning, at ikke Legemsbefkaidigelsen i og for sig, men dens Indflydelse paa den Enkeltes Ehvervsevne er det Afgjørende for Spørgsmaalet om hans Adkomst til Invalidsforsørgelse. I nærværende Lovforslag er det derfor fundet rigtigt at foreslaa en Affattelse af § 9, hvorved en saadan Afvigelse fra Lovens almindelige Grundsatning vil undgaas; skjønt det, som allerede bemærket, kun vil være ganske enkelte Tilfælde, hvori den under den nugældende Lov overhovedet kan opstaa.

Til § 9.

Naar Lovens § 10, ved at give dem, der uden at henhøre til Hærens og Søværnets i Forslagets § 2 nævnte Personer beordres til Forretninger i militært Diemed, lige Krav paa Invalidsforsørgelse med disse, tilføjer, at hver især af dem bliver at indordne under den militære Klasse, som det ham overdragne Spørgsmål efter sin Bestafsenhed nærmest maa anses for at vedkomme, kan man ikke tvivle om, at denne Tilføielse er en Levning fra det oprindelige Lovudkast, hvori Invalidsforsørgelsen var fastsat til visse samlede Sætser for hver Pensionssklasse, og altsaa den, der overhovedet skulde have Invalidsforsørgelse, nødvendigvis maatte henføres til en af disse Klasser. Saaledes som Invalidsforsørgelsen er ordnet i Loven, behøves dette ikke, og det synes ogsaa i og for sig Foreslaatte Lovforslag m. m.

urimeligt, at Vedkommende, skjønt han ikke henhører til Underbefalingsmændenes og de Meniges samt de med dem Stigstillebes Klasser i sin Forsørgelse skal have indbefattet et egentligt, udelukkende paa Tjenestetid og Tjenestegrad grundet Pensionsbeløb, især da dette under alle Omstændigheder maa blive høist ubetydeligt; men saaledes som Lovbestemmelsen lyder, antages dette dog for uundgaaeligt, efter som den militære Klasse, hvortil han udtrykkelig skal henføres, alene har Betydning med Hensyn til det omhandlede Beløb efter Lovens § 12 a. I den foreslaaede Redaktion af Lovforslagets § 9 er dette forandret.

Man har tillige her optaget det i 1869—70 nedsatte Udvalgs Forslag om, at Personer, som beordres til Forretninger i militært Diemed, kun saa Krav paa Invalidunderstøttelse, naar de ikke kunne undslaa sig for disse Forretninger, f. Ex. Skandfearbejde, Vægtlørsel o. desl. Man har saa meget lettere kunnet gaa ind paa en saadan Tilføielse, som man ikke derved har affaalet sig Muligheden af ad anden Veie at søge udvirket en Understøttelse for en af Staten antaget Arbejder, som maatte komme til Skade under saadanne Omstændigheder, at der var Anledning til at yde ham Hjælp.

Til § 10.

I Udvalgsbetænkningen af 20de Mai 1870 henledes Opmærksomheden paa, at der under Udførelsen af den militære Tjeneste undertiden forekommer Legemsbefkaidigelse, der ikke strax berøver den Paagældende hans Tjensteddygtighed, at det, naar Følgerne senere vise sig, ofte kan være umuligt for Vedkommende at oplyse de Tilfælde, der have foranlediget dem, og at det derfor kunde være ønskeligt i Loven at indsette en Bestemmelse, som kunde sikre dem, der i Fremtiden maatte komme i slike Tilfælde, at Beviserne for deres Berettigelse til Invalidsforsørgelse kunde være tilstede.

Denne Bemærknings Rigtighed anerkendes. Det vil være baade i de Paagældendes og det Offentliges Interesse, at slike Forhold blive undersøgte paa en Tid, da de fornødne Oplysninger maa forudsættes med Lethed og Sikkerhed at kunne skaffes tilveie, og af dette Hensyn har man ogsaa her fulgt Udvalgets Forslag om Fastsettelsen af 1 Aars Frist for Anmeldelse med den Virkning, at Bestyrrelsen, uagtet der fortiden ikke gjøres eller kan gjøres Krav paa Forsørgelse, dog er forpligtet til at undersøge Forholdet og meddele Attest derom. I Øvrigt har man affattet Paragrafen saaledes, at det bliver aldeles klart, hvad der efter det Anførte ogsaa var Hensigten med Udvalgets Forslag, at Undlæelsen af en saadan Anmeldelse ikke berøver Vedkommende Afgang til Forsørgelse, naar han ellers er i Stand til at godtgjøre sin Adkomst dertil.

Til § 12.

I Forslagets § 12 — svarende til 1ste Af-